

En utskrift från Dagens Nyheters nätupplaga, DN.se, 2014-12-05 15:12:57
Artikelns ursprungsadress: <http://www.dn.se/kultur-noje/scenrecensioner/teater-ratt-in-i-budgetkrisens-smartpunkt/>

Scenrecensioner

Teater rätt in i budgetkrisens smärtpunkt

Publicerad i dag 09:49

Foto: Lina Ikse Gary Whitaker spelar skådespelare med torr ironi, närvaro och virtuositet.

SCENRECENSIONER

Allt om: Scenrecensioner

Utanför teaterlokalen råder rädsla – regeringar som faller, ett samhällskitt som luckras upp, dånet från nyfascistiska partiers stöveltramp.

Men inne på Kilen i Kulturhuset Stadsteatern är skräcken hanterbar. En dam klädd i svart går igen i ett gotiskt kråkslott. Droskor dundrar, dimma väller in över scenen, en advokat flämtar av fasa. Det är i det närmaste kathartiskt i sin bedrägliga mysryslighet.

Ur ett samtidsperspektiv kunde egentligen inte den engelskspråkiga och Göteborgsbaserade teatergruppen Gest's gästspel på Kulturhuset Stadsteatern ha skett lägligare. "The woman in black" – som här framförs på originalspråk och i andra uppsättningar har gjort braksuccé i West End – är en pjäs som på ett utstuderat, nästan sadistiskt vis, kretsar kring relationen mellan publik och skådespelare, mellan domptör och dompterad.

Föreställningen pendlar mellan en ramberättelse där en regissör (David Whitworth) iscensätter Susan Hills klassiska spökhistoria tillsammans med en orutinerad skådespelare (Gary Whitaker) och själva stycket som repeteras.

Som sig bör börjar repetitionerna så småningom att leva sitt eget liv, skådespelarna förvandlas allt mer till redskap i en större och dunklare historia om den svartklädda gast som hotar befolkningen i ett brittiskt litet samhälle och dödar deras förstfödda. Snart tycks de helt förlorade i denna fasansfulla parallella verklighet.

TEATER.

"The woman in black"
av Stephen Mallatratt och Susan Hill
Regi: Gary Whitaker, Johan Friberg.
Med: David Whitworth, Gary Whitaker.
Gästspel av Gest.
Scen: Stockholms stadsteater, Kilen.

På så sätt är "The woman in black" en historia som borrar sig in i teaterns själva väsen, suggestionen. Några ljudeffekter, ett nyckfullt scenljus, en kista i korg som enda scenografiska attribut är allt som krävs. I övrigt; skådespelaren, hans yrkesskicklighet och publikens beredskap att låta sig förföras.

Är det bra teater? Definitivt. Gary Whitaker och David Whitworth spelar sin skådespelare respektive regissör med torr ironi, närvaro och virtuositet.

Frågan är dock om inte iscensättningen funkar ännu bättre som spegelbild av det dagspolitiska spelet med väljarkårens rädslor för det främmande. Som ett slags "Mario och trollkarlen".

Den medagerande publikens kraftfulla reaktioner inför det ansiktslösa väsen som i föreställningen sägs hota både dess existens och fortlevnad bor inte alltför många kvarter ifrån rädslan hos minst 13 procent av väljarkåren. Ej heller från politiken. De skräckslagna pipen och ropen från salongen berättar mer än vi vill tro om vår naivitet, lättledhet och vilja att låta oss duperas av suggestiva lögnare så länge de framförs av en tillräckligt skicklig berättare.

Med skillnaden att publiken kan lämna salongen när de lögnaktiga läskigheterna har blivit outhärdliga. Teatern som har förklätts till politik är det – vilket skulle bevisas – värre ställt med.

Johan Hilton
teater@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.